

ברכת המזון

דברים פרק ח

ישברת את מיצות ה' אלקייך לילכת בדרכיו וליראה אתו: כי ה' אלקייך מביאך אל ארץ טובה ארץ נזולי מים עינית ותהבות יוצאים בבקעה ובהר: ארץ זוטה וישערת וגפן ותאנת ורפין ארץ זית שמן ולבש: ארץ אשר לא במספנות תאכל בה ליום לא תוסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ובהריך תוצב נזחת: ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקייך על הארץ בטבה אשר נטן לך: השמר לך פן תשכחו את ה' אלקייך לבתאי שמר מיטתו ומשפטיו וויקתיו אשר אגדי מוצר חיים: פן תאכל ושבעת ובתים טובים טובנה וישבת: ובקה וצאנר ירבין וכסף ווּהַבְּרָה קָרְבָּה וְכָל אֲשֶׁר קָרְבָּה וְרָם לְבָבָר וְשִׁכְוֹת אֶת ה' אלקייך הומציא מארץ מצרים מבית עבדים: המוליך בפניך הגדל והנורא נזיש שרפ ועקרב וצמאון אשר אין בים המוציא לך מים מיצור הזולמייש: הבנאךך מז בפניך אשר לא ידען אבתקיך למשן עתך ולכען נסיך להיטבר באורייך: ואמרת בלבך כוֹי ועַם יְהִי עֲשֵׂה לִי אֶת הַזָּוִיל הַזֶּה: זכרת את ה' אלקייך כי הוא יתען לך פן ליעשות ויל כמען הקים את בריתו אשר ישבע לאבתקיך כיום הזה: וזה אם שכו תשבחו את ה' אלקייך והלכת אורי אלחים אערבים ועבדתם והשתנוית להם העדרת בכם היום כי אבד תאבדן: בגאים אשר ה' מאבד מפניכם כן תאבדן עקב לא תשמעון בקהל ה' אלקייכם:

רמב"ן פסוק '

ואמר ואכלת ושבעת וברכת כי תזכיר עבודת מצרים ועינוי המדבר, וכאשר תאכל ותשבע בארץ הטובה תברך עליה את השם ורבותינו (ברכות מה): קבלו שזו מצות עשה, וטעמו ותברך את ה' אלקייך, וכן ועשית מעקה לנגר (להלן כב ח), וכן ועשית פסה לה' אלקייך (להלן טז), ולקחת מראשית כל פרי האדמה (להלן כו ב), ורבים וטעם על הארץ הטובה, כמו ועל הארץ הטובה, יזווה שתברכו בכל עת שתשבע על השובע ועל הארץ שנתן לך, שינחילנה לך לעולמים ותשבע מטובה, והנה חיוב המזוהה זאת בכל מקום:

ריבינו בחיי פסוק '

וברכת את ה' אלקייך - על דרך הפשת כשתזכיר ימי הרעה שעברו עליך בגולות מצרים והיותכם שם בשעבוד גدول ותזכיר ג"כ עני המדבר עתה, בבואר בארץ ותאכל ותשבע מפריה ומטובה תברך על השם של הקב"ה: ועל דעת רז"ל, וברכת את ה' אלקייך הוא מצות עשה לברך ברכת המזון, והוא כמו (שם כב) ועשית מעקה לנגר, (שם טז) ועשית פסה לה' אלקייך, ובואר על הארץ ועל הארץ: ויש לך להתעורר כאן כי יש בפסוק זה פתח להבין סוד הברכות ולא תמצא בכל התורה בשום מקום שזו הקב"ה שנברך לשם כי אם במקום זהה, ומזה אמר דוד ע"ה (תהלים קמה) ואברכה שמר, ואמר (שם ק) הודה לו ברכו שמו, ורבים כן:

וע"ד הפשת אומר תחלה כי הברכות אין צורך גבוהה אלא צורך הדיות כי כיוון שהוא יתרברך מקור הברכה וכל הברכות הן משתלשלות ממנהן כל הנמצאים המברכים אותו אין כל ברכותיהם כדי לו כי הוא הנמצא הקדמון שהמציא הנמצאים כלם ומציאותם אינה אלא מציאותו ומציאותו תפיק עצמו לא יצטרך לו לולתו, וא"כ אם יברכוו כל היום וכל הלילה מה יתרבח בכך או מה יתנו לו או מה מידם יקח, אין התועלת והרבוי כי אם אלינו, כי כל המברך על מה שננה הוא מעיד על ההשגהה שהוא יתרעל מהמציא מזון לשפלים כדי שייחיו ובזכותם התבואה והפירות מהברכין וმתרכבים, והנהנה ואינו מברך גוזל ממנה ההשגהה ומוסר הנגהה השפלים לכוכבים ומלות, וזה שאמור כל הננהנה מן העולם זהה בלבד ברכה כאלו גוזל להקב"ה ולכונת ישראל שנאמר (משל כי) גוזל אביו ואמו, קלומר גוזל להקב"ה ההשגהה ולכונת ישראל הפירות, שבען זה מתמעטן לשירה בסבתו, שהרי כל העולם כולם נדון אחר רובו וככל יחיד ויחיד נדון אחר רובו לך יש לו להראות את עצמו כאלו כל העולם כלו תלוי עליו:

חוקוני שם

(ז) ואכלת ושבעת - וג' מכאן אנו אומרין שלש ברכות בברכת המזון.

ואכלת ושבעת וברכת - שבירכין על האכילה, זו היא ברכת הון.

וברכת את ה' אלקיך - לרבות בעל הבית.

על הארץ - זו היא ברכת הארץ נודה לך ה' א'.

הטבה אשר נתן לך - זו היא ברכת בונה ירושלים כדיטיב והחדר הטוב והמטיב על

ונפשו קצה באוכל צרייך לברך, מתחלה כשהוא רעב ותאכזב ושם על האכילה לך"ש שצרייך לברך ברכת המוציא.

ואכלת ושבעת וברכת - כאן רמז לשלשה שצרייכין לזמן ואכלת חד ושבעת תרי וברכת שלישי.

בעל הטורים שם

(ז) יא ואכלת ושבעת - וסמייך ליה פן תשכח. שצרייך להזכיר יום המיתה בברכת המזון ולכך תקנו הטוב והמטיב על

הרוגי ביתר שנתנו לקבורה. ואכלת ושבעת וברכת. היינו ברכת המזון. וכן נמי צרייך לברך לפני, פירוש ואכלת

ושבעת וברכת כבר, שאסור לאדם ליהנות מן העוה"ז בלבד ברכה שנ' (תהלים כד, א) לה' הארץ ומלאה. אבל לאחר

שבירך הוא אוכל ממשו שנ' (שם קטו, טז) והארץ נתן לבני אדם. וזהו (שם טז, ב) אמרת לה' אדני אתה טובתי בילך:

עליך, שכיוון שהודיתך לה' אין הטובה משלך. ואכלת. בגימטריאך זהו בכוון:

ספר פורנו עה"ת ספר דברים פרק ח פסוק י'

(ז) וברכת את ה' אלקיך. למען תזוכר כי מאתו היו אלה לך:

ספר החינוך – מצוה תל

ואני המעורר אין מחשבי שישיג שכלי איפלו כתפה מן הים באמתת העניין, כי בבר הוגד לי ומשמעותם מפי חכמים כי

יש בדברים אלה יסודות חזקים וסודות נפלאים, יודיעום חכמי התורה לתלמידיהם כשהם נבונים וכשרים ובכל

מעשיהם נאים. אבל רוב חפציך להשיג בזה קחת טעם ישיאני לדבר בו, ואולי היהתה טוביה השתקיקה, אבל האהבה

תקלקל השורה:

ידוע הדכר ומפורסם כי השם ברוך הוא פועל כל הנמצא, וברא האדם והשליטו על הארץ ועל כל אשר בה,

וממדתו ברוך הוא שהוא רב חסד והוא חפץ בטובתו בריותיו ורוצה להוותן ראויין וזכהין לקבל טובה מאתו, וזה

באמת משלמות ברוך הוא, כי לא יקרה שלם בטויבה רק מי שהוא מטיב לאחרים זולתו, אין ספק בזה לכל בן דעת.

ואחר הסכמה זו שידענו בחוב מירב שלמות טבו שחפצו להרייך עליינו מברכתו, נאמר שענין הברכה שאנו אומרים

לפנינו איננו רק הזכרה לעורר נפשנו בדרכי פינו, כי הוא המברך ומברך יכלול כל הטובות, ומתחוך ההתעוררות

הטוב הזה בנפשנו ויחוך מחשבנתו להודאות אליו שכל הטובות כללות בו והוא המלך עליהם לשלחם על כל אשר

יחפוץ, אנו זוכים במעשה הטוב הזה להמשיך עליינו מברכתו. ואחר הזכרה והודאה זו לפנינו אנו מבקשים ממנו מה

שאנו צריכים דעת או סליחה לעוננותינו או רפואה או עשור וכל דבר. וכן נחשב כעבד שנintel פרס מרבו והולך לו

אליו בזה, לומר כי ממן יבוא אלינו, והוא פתיחה החתימה של ברכות, פן נחשב כעבד שנintel פרס מרבו והולך לו

בלא רשות כמתנן. ונמצא לפה הנחת טעם זה, שיהיה ברוך תואר, כלומר הודה לך כי הוא כולל כל הברכות.

ובילשון יתברך שאנו מזכירין תמיד שהוא מהתפעל, נאמר שהכוונה בו שאחננו מתחנין אליו שייה רצון מ לפני

לשבב לב בריותיו להיות נכוון לפנינו שיודו הכל אליו ובו יתהלך, והוא פירוש יתברך, כלומר כי רצון מ לפני שכל

בני העולם יהיו מיחסים הברכה אלקיך ומודים כי מך תפתשת בכל, ועם הודהה הכל בזה תנוחה ברכתו בעולם

וישלם הפטו שהוא חפץ להיטיב כמו שאמרנו, ותשולם הפטן תכלית כל המבוקש. והנה מצאנו קצת טעם אף

בלשון יתברך המתמיה. וכן השרש הזה הוא שמה שאמרו זכרונות לברכה [חולין ס' ע"ב] שהקדוש ברוך הוא

מתאהה להפלתו של צדיקים, לומר שחפצו שיישו פועלה שיזכו בה לפנינו ימשיכו עליהם מטובו כי חפץ חסד הוא,

ולתת עליהם מברכתו מרוב שלמותו כמו שכחנו. והוא השורש הגadol לכל אשר יעשה האדם טוב בעולם הזה, שהוא

שכרו מאת השם שמשלים הפטו באשר הוא רוצה בטובתן של ברכות:

ומן השורש הזה שאמרתיה שהזכרת ברוך היא הודה לפנינו על הברכות שהן לו, ושצרייך להודות אליו בזה בתחילת

השאלה ובסופה לבלי יהיה עבד שנintel פרס מאת רבו והלך בלבד רשות, יצאו לפה דעתינו החילוקין שקבעו לנו רובינו

זכרונות לברכה [ברכות י"א ע"א] בענין הברכות, שיש מהן פותחות בברוך וחותמות גם כן בברוך, ויש חותמות ולא

פוטחות, ויש פותחות ולא חותמות. כיצד, כל ברכה בעולם שיש בה בקשת דבר מאת השם או הזכרת נס, ואני

סמכה לברכה אחרת, פותחת בברוך וחותמת בברוך, כגון יוצר אור דשחרית ומעריב ערבים דערבית וכיוצא בהן

כמה מן הטעם הנזכר. וכל ברכה שסמכה לאחברת החותמת בברוך אבל אינה פותחת מן הטעם הזה, שהרי מכיוון

שהודה ונתן המஸלה לאל בסוף הברכה הסמכה לו, ולא הפסיק אחר הודה זו בדבר קמן או גדול, אין ראוי

לכפול הודה את האדנות פעמיים בבחת אחת בשבייל ווילוק השאלות שאחננו שואליין לפנינו. אבל ראוי להיות

חותמת בברוך, כי אחר שהפסיק בשאלת צרכיו ראוי לו להזoor ולהזכיר ולתת אל לבו פעם אחרת קבלת מלכותו ואדנותו עליו. ועל הדרכ הזה תמצא לפי דעתך טעם כלן אם תחשוב בהן. ואשר בהן סמכות יוצאות מגדר זה, כגון ברכת התנינים וקידושא ואבדתא ואחרות, כבר תירצום לנו כלון מוריינו יישרם אל. והטעם שלמדונו בקצתם, לפי שפעמים נאמרות אותן הברכות שלא בסמכיותו, ורבותינו לא רצוי לחלק ולומר כשהתבוא בסמכיות תאמר בעניין כן וכשלא בסמכיות כן, כי הם יברחו מן הילוקין לעולם בכל מה שמסור ביד הממון, ובין הדעת:

Now, when I take up this matter,¹⁰ it is not my thought that my intelligence will grasp even as much as a drop in the ocean of the truth of the subject. For it was previously told me, and I heard from the mouths of the wise, that in these matters lie mighty fundamentals and wondrous secrets, which the wise scholars of the Torah convey to their disciples when they have understanding and are worthy, and in

all their actions are becoming. Yet my abounding desire to attain some reason about this persuades me to speak of it. Perhaps silence were better, but love distorts the line of propriety.¹¹

It is a matter of widespread knowledge that the Eternal Lord (blessed is He) produced all that exists; He created man and gave him dominion over the earth and everything in it. And among His qualities (blessed is He) is [the Divine characteristic] that He has abounding loving-kindness, desiring good for His human beings; He wishes them to be worthy and meritorious to receive good [reward] from Him. This, in truth, stems from His perfection; for none can be called perfect in goodness but one who does good to others than himself; of this there can be no doubt for any person with sensible knowledge.

Now, after this accepted premise, knowing that inevitably, in the great perfection of His goodness, it is His desire to impart to us generously of His blessing, we can say that the significance of the blessing which we recite before Him is nothing but a reminder, to arouse our spirit with the words of our mouth to know that He is the blessed One; and the blessed One thus contains all blessings. Out of this good arousal of our spirit and the focusing of our thought to gratefully acknowledge to Him that all good favors are contained in Him and He rules over them to send them wherever He wishes, we merit through this good deed to draw [down] of His blessing upon us.

After this remembrance and acknowledgment before Him, we entreat Him for what we need: knowledgeable understanding, forgiveness of our sins, healing, wealth, or anything [else]. Then likewise after this entreaty of Him, we again make a grateful avowal to Him, to say that from Him it will be imparted to us. This, then, is the opening and the close of the benedictions—lest we be considered as a servant who takes an allotment of support from his master and goes off without permission, as though sneaking away with a theft.¹²

Consequently, according to the premise of this reason, the term "Blessed" is an adjective—in other words, an avowal to Him that He contains all blessings. As to the term *yithbarach*, "be He blessed," which we mention continually, we would say its import is that we beseech Him that it may be His will to influence¹³ the heart of His human beings to be rightly prepared before Him, so that all will acknowledge Him and grant Him their praise.

all their actions are becoming. Yet my abounding desire to attain some reason about this persuades me to speak of it. Perhaps silence were better, but love distorts the line of propriety.¹¹

It is a matter of widespread knowledge that the Eternal Lord (blessed is He) produced all that exists; He created man and gave him dominion over the earth and everything in it. And among His qualities (blessed is He) is [the Divine characteristic] that He has abounding loving-kindness, desiring good for His human beings; He wishes them to be worthy and meritorious to receive good [reward] from Him. This, in truth, stems from His perfection: for none can be called perfect in goodness but one who does good to others than himself; of this there can be no doubt for any person with sensible knowledge.

Now, after this accepted premise, knowing that inevitably, in the great perfection of His goodness, it is His desire to impart to us generously of His blessing, we can say that the significance of the blessing which we recite before Him is nothing but a reminder, to arouse our spirit with the words of our mouth to know that He is the blessed One; and the blessed One thus contains all blessings. Out of this good arousal of our spirit and the focusing of our thought to gratefully acknowledge to Him that all good favors are contained in Him and He rules over them to send them wherever He wishes, we merit through this good deed to draw [down] of His blessing upon us.

After this remembrance and acknowledgment before Him, we entreat Him for what we need: knowledgeable understanding, forgiveness of our sins, healing, wealth, or anything [else]. Then likewise after this entreaty of Him, we again make a grateful avowal to Him, to say that from Him it will be imparted to us. This, then, is the opening and the close of the benedictions—lest we be considered as a servant who takes an allotment of support from his master and goes off without permission, as though sneaking away with a theft.¹²

Consequently, according to the premise of this reason, the term "Blessed" is an adjective—in other words, an avowal to Him that He contains all blessings. As to the term *yithbarach*, "be He blessed," which we mention continually, we would say its import is that we beseech Him that it may be His will to influence¹³ the heart of His human beings to be rightly prepared before Him, so that all will acknowledge Him and grant Him their praise.

Rav Shimshon Raphael Hirsh Bereishis 1:30

your own body and the **אכל** *= (אכל) with an נ prefixed to it.* For that is the essence of food: at first *destruction*, and finally *assimilation* with the individual (see *Collected Writings*, vol. VIII, p. 34). The purpose of eating, then, is not **כליין**, destruction, but a transfer of material to another individual. This illustrates the moral purpose and the moral restriction of eating. That which is unsuitable for the personality of the eater should not be eaten. The whole purpose of the dietary laws is to define what is suitable to be assimilated into our personalities via **כליין**. But only God can define this. Only He knows the nature of the *materials* and the nature of *man*.

Rav Shimshon Raphael Hirsh Devarim 8:10

ברך את ה, "to bless God," means: to further and realize God's aims, which were entrusted to man who acts in moral freedom; or, to resolve to realize these aims in practice (see *Shemos* 18:10 [and Commentary there, 18:11; cf. Commentary, *Bereshis* 9:27]). Whenever you have partaken of God's bounty, to strengthen yourself and to satisfy the requirements of your bodily existence, you must remember that it is to God alone, *your* God, that you owe the restoration of your strength and the satisfaction for the requirements of your survival. You are therefore obligated to dedicate all of your being, strengthened and uplifted by Him, to His service, to the furtherance of His aims, and to the realization of His Will on earth. This vow of dedication on your part must be pronounced through words of *ברכה*.

This is the mitzvah of ברכת המזון, which applies after one partakes of bread. The purpose of the mitzvah is to remind us of God's direct, personal care, of which we became aware through the revealed miracle of the manna. The ברכה is meant to cultivate and reinforce this awareness even under ordinary conditions, when you obtain nourishment by the usual means. Every piece of bread shall be regarded as a direct gift from God, like the manna dropped from heaven to the generation that wandered in the wilderness.

The accepted halachah in *Berachos* 44a refers the mitzvah of ואכלת ה�א to the מזון mentioned in the preceding verse, for verse 9 starts afresh with איז and serves to characterize the land: Its inhabitants do not eat bread in scarcity; rather, they eat their bread in comfort, and their houses are full of all good things. But the main object of the verse is מזון, and to it ואכלת ה�א refers. Accordingly, מזון applies פנַן ברכת המזון only after eating bread, and this is the admonition that is issued here: We should not think that God provides us only with luxuries. Rather, even the bread that sustains us is not within our power alone to supply; even the barest necessities, the simplest means of existence, are a direct gift of God's providence (see Commentary, vv. 14-18). It is all 'ה מזון, and every breath we take depends on His pronouncement.

Only bread made of the five kinds of grain — חיטה ושעורה וכוסמין שבלות שועל ושיטן — is called "מזון." These five kinds of grain are all included in the term "ה מזון."

There is, however, an opinion that also after eating any of the seven

species of fruit mentioned in verse 8, the obligation to recite a ברכה is ברכה המן (see רט טור אורח חיים סי' זטפ' ביה זטפ' דאויריאת).

The context in which the mitzvah of ברכה המן is set in the Torah as well as the very concept of ברכה teach us that the Jewish “Grace after Meals,” as it is popularly known, is something more than a formal rendering of thanks for what we have received. It is intended not only to remind us that it is to God and God alone that we owe our existence, but also to make us aware of the logical implications of this fact for the accomplishment of our life’s mission. For this reason ברכת המן consists of four ברכות which together encompass all the factors that constitute the concept of “the Jew.” God’s guidance of the world in general and of Jewish history in particular has assigned the Jew to his post and should make every generation of Jews aware of its mission.

This is the verity that the manna demonstrated to every Jewish soul as an inalienable truth: Just as God’s very Name implies that He grants a future to every human soul (see Commentary, *Shemos* 6:2), so He watches over every soul with His providence, making its needs for continued survival the object of His special concern. Therefore, every piece of bread that is eaten and every moment of continued existence enabled thereby are gifts of His goodness [טוֹבָה], which is manifested as favor [גָּבָרָה], lovingkindness [רָחָם], or mercy [רָחָמִים] — depending on the merits of the recipient. This is what is expressed in ברכת הארץ, the *first* ברכה of ברכת המן. In reciting this ברכה, we vow to devote our lives to the One Who gives sustenance to all.

While God is near to the fate and destiny of every man, the fate and destiny of Jewish man are in special relationship to God and His providence. As everlasting testimony to this relationship, God promised and gave the Land of Israel to the family of Jewish man. The Land of Israel, in its prosperity and in its temporary禍患, is the pledge for Israel’s unique historical position on earth, and it is to the Land of Israel that ברכת הארץ, the *second* ברכה of ברכת המן, is dedicated.

However, Israel must pay heed to the conditions and purpose of the gift of the Land. The whole historical position of Israel in its land rests on ברית אברם (*Bereshis* 17:7-8), which places all the physical aspects of life in the service of God, and the *purpose* of this position is the faithful fulfillment of the *mitzvos* of the Torah: יְהִי לְךָ מִצְוֹת גָּדִים וְנַחַת בְּצָבָא יְשָׁפֹר (Tehillim 105:44-45). Therefore, the Land should be mentioned only in connection with ברכת הארץ and ברכת הארץ. Only by continuing to up-

hold the **ברית בברית** and by remaining constantly devoted to the tasks set by the Torah will we receive the special care of Divine providence which sustains us “every day, at every hour, and through all time.”

The Jewish national calling is to realize God’s Torah. The permanent expression of this calling is the Sanctuary of the Torah on Har Tziyon, and the permanent bearer of this calling is the dynasty of David, the man who fought his people’s battle for political independence and, in addition, bequeathed to his people the strains of his harp, to raise his people to the spiritual heights of its calling. To them [the Sanctuary and the Davidic dynasty] the *third ברכה* is dedicated.

Yerushalayim, at the foot of Har Tziyon, whose summit is the site of the Sanctuary of the Torah, represents God’s people camped around God’s Torah. God’s Torah is the people’s soul, which dominates it and instructs it. And the people’s noblest family is the dynasty of David, which is forever linked with the attainment of Israel’s loftiest goal. Yerushalayim-Tziyon impresses on all of Eretz Yisrael the stamp of its spiritual calling, which, according to our Sages (*Berachos* 48b), is indicated in our verse by “ארץ הארץ.” Similarly, the Land’s spiritual purpose, centered on Har Tziyon, is expressed above (3:25) by **הארץ הטובה ונני החרב והר** (see Commentary there).

The third ברכה concerns itself with the continued existence and independence of the *individual*, in the context of a petition for the material and spiritual welfare of the *community*. When the Temple was standing and the Davidic kingdom was in existence, the petition for the community’s welfare was expressed in the form of a prayer for the preservation of the Temple and the Davidic kingdom, since these are the bearers of our national future. When the Temple was destroyed and we were exiled from our land, this prayer became a prayer for the restoration of Yerushalayim.

These three blessings cover all the factors to be included in **ברכת המזון**. However, one addition was made by the Sages. When, during the reign of Hadrian, the rebellion led by Bar Kochba proved to be a disastrous error, it became necessary to warn Jews of all generations not to repeat this attempt. For not by their own power and by the might of their own hand should they attempt to restore Israel’s crown to its former glory; rather, they should entrust their national future solely to Divine providence. Hence, after the crushed nation had begun to recover, even welcoming, as a portent of better days to come, the permission finally

granted them to bury the hundreds of thousands who had fallen at Betar, the Sages, meeting in Yavneh, instituted ברכת חסב והמשיב ברכה of ברכת הפסח. This blessing perpetuates the memory of the unprecedented defeat at Betar in the form of a prayer of thanksgiving: Even the fact that the bodies of the fallen had remained intact until they could be buried was seen as a mark of God's favor — התוב שלא הסריוו והמשיב שנינו לקבורה (Berachos 48b). For all future time our eyes are directed away from all human assistance and turned toward God alone: וזה הסיב וכוי והוא ישבך לעז. ברכו הוא יגמלנו וכוי והוא ימלך ובר הוא ישבך בבר.

There appears to be profound ethical significance in the halachah that deals with three who partake of a meal together. This halachah stresses that the *communal* element during a meal is worthy of special attention. When three or more mature adults, בְּנֵי בָּנָה, break bread together, they are obligated to also recite בָּרָכָה [i.e., בָּרָכָת הַזָּקָן בָּרָכָת הַזָּקָנָה] together, to give expression to the fact that they ate communally. One of them invites his companions to recite the בָּרָכָה together, and thus he as well as they recall that *one* God has, with His goodness, given food to them all: בְּנֵךְ שָׁאַלְתִּי, בְּנֵי שָׁאַלְתִּי וְנִי. Then one recites the בָּרָכָה on behalf of all the others, who by responding אָמַן make his בָּרָכָה their own. In seeking food — more than in anything else — a person tends to think only of himself, and every man competes with his fellow man. The communal element in the meal and in the recitation of the בָּרָכָה reminds us of God's goodness, which is directed simultaneously and in equal measure to all, and thus we are liberated from selfish thoughts. For this reason בָּרָכָת הַזָּקָן refers essentially to בָּרָכָת הַזָּקָן (ibid. 46a and אַמְתָה there).

The mitzvah **ברכת ה אֱלֹקָן וְבָרָךְ**, stated in the Torah, has become the model and prototype of the great institution of **ברכתה** which the Sages, seeking to mold the spirit of the Jewish people, have woven into the whole fabric of our lives. Here, the Torah itself ordains how we are to act in partaking of the fruit of the land: We are to direct our thoughts from the fruit to the One Who gave us both the land and the fruit, and on this basis we are to determine our conduct and decide on our actions in the spirit of the concept of **ברכה**. Similarly, the Sages have turned all the phenomena we experience in our lives into tutors, as it were, to instruct us about God and about our obligations toward Him. They have taught us to raise our eyes to God ever afresh and to renew our pledge, as expressed by the words **ברוך אתה וכמך**, to serve Him with all our lives. Every pleasure we enjoy, every stirring phenomenon of nature, every significant event

ברכות הרה'ה, ברכות המה'ן — ברכות הפטצתה והשמיעה — all these afford us an opportunity to recite the pledge ברוך אתה ה' ו'כ' and thus to attain the correct perspective toward God, "our" God [אלקיינו].

What is more, the kernel and flower of our whole service of God, all **עבורה שבלב** (see Commentary below, 11:13), all the work we are duty-bound to perform on our inner selves, is "ברכה," which expresses the dedication of our lives to the fulfillment of God's Will in practice. In this regard, the recited in the service of prayer resembles the **שללה** offered in the service of the offerings. For the **שללה** signifies that the continual ascent to the height of our life's mission is the essence of our every heartbeat, and the service of prayer translates this essence into words via the ברכה.

Indeed, the idea expressed by the words ברוך אתה ה' includes the sum of all the truths that form the basis of the moral content of our lives: that God has a special relationship to every individual; that every individual is in the service of God; and that God has endowed man with moral freedom. For by granting man his freedom, God entrusted His world to man, thus making the fulfillment of His Will, the attainment of His purposes on earth, the "prospering of His work," dependent on the free will of man. Hence, the man who dedicates himself to God's service can express this dedication by addressing to God the word ברכך [cf. Commentary, *Bereshis* 9:27].

Already from our verse it is clear that one who recites a ברכה must mention שם ה', for it says here **עברכת את ה אלקיך**, thus in the formula: שם ה' אלקיך. To this our Sages add that one who recites a ברכה must also mention מלך העולם, and in the formula: מלך העולם. As the Halachah says: **כל ברכה שאין בה הברכה השם יתנו ברכה, כל ברכה שאין בה מלכות איןיה ברכה** (*Berachos* 40b). For the purpose of the ברכות is to lead us from matters we encounter in the temporal world to the eternal Ruler of all time, so that we may realize that He Who is attested to by every moment of our transitory existence is טהורה אלקיך, and that we must therefore render Him homage by devoting to Him our whole existence and all our aspirations.

The second half of each ברכה mentions God in the third person, whereas the first half addresses Him in the second person. The reason for this is that, as a rule, the second half states the occasion for the blessing: it points to the work of the One to Whom we address our

homage in the first half. The pleasure we have enjoyed, the natural phenomenon we have beheld, the mitzvah we have performed, refer us to the One **וְאַתָּה תְּשַׁלֵּחַ צְלָמָךְ כַּלְלָךְ** **בְּרָכָה וְמִתְּחִילָה וְכֵן**, וְאַתָּה קָרְשֵׁת בְּצָבָא **בְּרָכָה**. [In the first half] we turn *directly to Him* with the declaration of our commitment: **בְּרָךְ**. We pledge to do His Will — with the energy we expect to obtain, or have already obtained, in the world filled with His power and might, in the act to be performed in accordance with His commandments, etc.

The **מִתְּחִילָה** that our Sages instituted for recitation *after* the enjoyment of food and the like are modelled on **בְּרָכָה בְּפָנָיךְ**, which applies **בְּרָכָה** to food. So, too, many authorities hold that the **בְּרָכָה** to be recited *before* **בְּרָכָה** is **מִתְּחִילָה** (*ibid.* 21a). (See **רַבִּיבָן**, **ט** **מִתְּחִילָה** in his postscript to **תְּמִימָה**, **ט** **מִתְּחִילָה**, and **שְׁמָרָה** on **ט** **מִתְּחִילָה** 47; see Commentary below, 32:3.) Accordingly, these two **בְּרָכָה** are the prototypes for the **מִתְּחִילָה** instituted by the Sages for recitation before and after specified acts and occasions. Only if we resolve, as it is expressed by the **בְּרָכָה** recited before eating anything, that the additional energy we will gain from the eating will be used in the service of God, will we be worthy of that enjoyment. As the Sages put it: **בְּלֹא בְּרָכָה בְּלֹא קָרְשֵׁת** **בְּלֹא בְּרָכָה בְּלֹא קָרְשֵׁת**, "If one enjoys anything of this world without reciting a **בְּרָכָה**, he commits a sacrilege." Until the **בְּרָכָה** is recited, everything belongs to God; only by reciting the **בְּרָכָה** does the individual become entitled to share in the good things of this world (*Berachos* 35a).

Similarly, the purpose of reciting a **בְּרָכָה** before performing a mitzvah is to instill in us the consciousness with which that mitzvah should be carried out. Thus we will perform the act as a mitzvah, as God's commandment, which is intended "to make us holy"; **אָשֵׁר קָרְשֵׁת בְּמִצְוֹת**. For this reason a **בְּרָכָה** is recited only before those *mitzvos* designed to rectify and enrich our thoughts and aspirations and to exercise a sanctifying influence on us — e.g., **שְׁמָרָה**, **תְּהִלָּה**, **תְּמִימָה**. A **בְּרָכָה** is not recited before those *mitzvos* designed primarily to yield a concrete result — e.g., **עֲשָׂה**, **מְלַא**, **שְׁבָטָה**, **שְׁמָרָה**; for the purpose of these *mitzvos* is attained by their very performance, independent of the intention with which they are carried out.

We believe that we have thus found a key to the system of **בְּרָכָה**. The only **מִתְּחִילָה** that does not conform to this interpretation is the one to be recited before placing a **טְלִין** (below, 22:8; see **מִתְּחִילָה**, chap. 3). See *Chorev*, §678.